

POSTANOWIENIE

Dnia 22 listopada 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Dawid Miąsik

w sprawie z powództwa O. S.A. w W.
przeciwko Prezesowi Urzędu Komunikacji Elektronicznej
z udziałem zainteresowanej G. Sp. z o.o. w Ł.
o zmianę umowy o połączeniu sieci,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń Społecznych i Spraw
Publicznych w dniu 22 listopada 2016 r.,
na skutek skargi kasacyjnej strony pozwanej od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 18 marca 2015 r., sygn. akt VI ACa (...),

- 1. podejmuje zawieszone postępowanie,**
- 2. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 3. zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 180 (sto osiemdziesiąt) złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu kasacyjnym.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z 18 marca 2015 r., VI ACa (...) Sąd Apelacyjny w (...) oddalił apelacje Prezesa Urzędu Komunikacji Elektronicznej (Prezes UKE) oraz G. Sp. z o.o. w Ł. (zainteresowany) wniesione od wyroku Sądu Okręgowego w W. - Sądu Ochrony Konkurencji i Konsumentów z 29 kwietnia 2013 r., XVII AmT (...) uchylającego decyzję Prezesa UKE z 22 października 2010 r., nr (...), zmieniającą postanowienia umowy o połączenie sieci zainteresowanego z siecią T. S.A. (obecnie O. S.A. - powód), w ten sposób, że wprowadzona została asymetria

stawek za zakańczanie połączeń w sieci powoda, zaś proces dojścia do symetrii został rozłożony w czasie, z przewidywanym zakończeniem na dzień 1 stycznia 2014 r. Sąd Apelacyjny obciążył także Prezesa UKE kosztami postępowania.

Skargę kasacyjną od powyższego wyroku Sądu Apelacyjnego wniósł Prezes UKE, zaskarżając go w całości.

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania został oparty na przesłance występowania w sprawie istotnego zagadnienia prawnego, polegającego na potrzebie wyjaśnienia, czy zgodnie z art. 7 ust. 3 dyrektywy 2002/21/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 7 marca 2002 r. w sprawie wspólnych ram regulacyjnych sieci i usług łączności elektronicznej (Dz. Urz. UE. L 2002 Nr 108, s. 33, dalej jako dyrektywa ramowa) w zw. z art. 18 i art. 15 ustawy z dnia 16 lipca 2004 r.- Prawo telekomunikacyjne (Dz.U. z 2004 r. Nr 171, poz. 1800 ze zm., dalej jako PT) procedurze konsolidacji podlegają wszystkie decyzje, które mogą mieć wpływ na stosunki handlowe między państwami członkowskimi czy też takiej procedurze podlegają jedynie te decyzje, które mogą mieć wpływ istotny. Prezes UKE wskazał także na potrzebę wykładni przepisów prawa, a mianowicie art. 18 PT w zw. z art. 15 PT i art. 6 k.c. budzących poważne wątpliwości w orzecznictwie sądów powszechnych polegającą na potrzebie wyjaśnienia, czy przedsiębiorca telekomunikacyjny wnoszący odwołanie od decyzji Prezesa UKE w rozumieniu art. 206 ust. 2 PT do Sądu Ochrony Konkurencji i Konsumentów powołując się na uchybienia organu regulacyjnego w postaci nieprzeprowadzenia postępowania konsolidacyjnego w rozumieniu art. 15 pkt 1-4 PT w zw. z art. 18 PT, jest w świetle brzmienia tych przepisów w postępowaniu toczącym się przed sądem powszechnym obowiązany jest przedstawić dowody wskazujące na potrzebę przeprowadzenia takiego postępowania, czy też okoliczności te nie wymagają dowodzenia przed sądem powszechnym.

W odpowiedzi na skargę kasacyjną Prezesa UKE powód wniósł o odmowę przyjęcia jej do rozpoznania i zasądzenie kosztów postępowania kasacyjnego.

Sąd Najwyższy zważył co następuje:

Skarga kasacyjna Prezesa UKE nie kwalifikowała się do przyjęcia celem jej merytorycznego rozpoznania.

Sąd Najwyższy nie dostrzega publicznoprawnej potrzeby rozstrzygnięcia stawianego przez Prezesa UKE w skardze kasacyjnej zagadnienia prawnego, ponieważ kwestia ta była już przedmiotem rozważań nie tylko Sądu Najwyższego, ale także Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej (TSUE). TSUE w wyroku z 16 kwietnia 2015 r., C-3/14 T. S.A. stwierdził, że krajowy organ regulacyjny jest zobowiązany do przeprowadzenia postępowania konsolidacyjnego, gdy obowiązki, które zamierza nałożyć na operatora telekomunikacyjnego mogą mieć wpływ na wymianę handlową między państwami członkowskimi, a wpływ ten jest większy niż nieznaczny, tylko bowiem wpływ nieznaczny wyłącza obowiązek przeprowadzenia unijnych konsultacji. Zgodnie z metodologią przedstawioną przez TSUE w tym wyroku, sądy krajowe powinny uwzględnić charakter środka oraz usług, a także pozycję i znaczenie jakie mają na rynku przedsiębiorstwa. Jedynym kryterium wymienianym przez TSUE, które umożliwia rezygnację z przeprowadzenia postępowania konsolidacyjnego, jest kryterium nieznaczności wpływu stosowanego środka na wymianę handlową między państwami członkowskimi. Powyższe stanowisko zostało potwierdzone przez Sąd Najwyższy w postanowieniu z 27 października 2015 r., III SK 9/15 (LEX nr 1944283). Nie tylko zatem decyzje mogące wywierać istotny wpływ na stosunki handlowe między państwami członkowskimi podlegają postępowaniu konsolidacyjnemu, lecz wszystkie decyzje, które wywierają lub mogą wywierać wpływ większy niż nieznaczny.

Odnosząc się do potrzeby wykładni przepisów prawa podniesionej w skardze kasacyjnej Prezesa UKE, Sąd Najwyższy podkreśla, że rzeczą skarżącego jest wykazanie, że przepisy, których wykładni domaga się skarżący nie doczekały się wykładni lub też ich niejednolita wykładnia powoduje rozbieżności w orzecznictwie sądów powszechnych. Sąd Najwyższy zwraca uwagę, iż wnioskowanej przez Prezesa UKE wykładni przepisów wskazanych w skardze kasacyjnej Sąd Najwyższy dokonał już w wyroku z 13 sierpnia 2013 r., III SK 57/12 (OSNP 2014 nr 6, poz. 93). W powołanym wyżej wyroku Sąd Najwyższy orzekł, że przesłanka wpływu na handel między państwami członkowskimi, która warunkuje przeprowadzenia postępowania konsolidacyjnego, ma charakter przesłanki jurysdykcyjnej. Zatem ocena wpływu decyzji na stosunki handlowe między państwami członkowskimi oraz konieczności przeprowadzenia postępowania

konsolidacyjnego jest oceną prawną. Na ocenę tą składają się ustalone w toku postępowania okoliczności faktyczne, które dotyczą czynników istotnych z punktu widzenia zakresu oddziaływania decyzji Prezesa UKE na rynek wewnętrzny oraz jej treść. Decydujące znaczenia ma treść decyzji, co wynika z art. 7 ust. 3 dyrektywy ramowej. Dokonanie oceny, czy zastosowany przez krajowy organ regulacyjny środek taki wpływ wywiera lub może wywierać jest konsekwencją treści przedmiotowego środka, adresatów, do których został skierowany, zajmowanej przez nich pozycji rynkowej, rynku na którym działają oraz uzyskanego już doświadczenia. Zatem podmiot powołujący się na naruszenie art. 18 PT może ograniczyć swoje wywody do przedstawienia stosownej jurydycznej argumentacji, że decyzja organu regulacyjnego wywiera lub może wywierać wpływ na stosunki handlowe między państwami członkowskimi. Dopiero w sytuacji, gdy strona powołując się na nieprzeprowadzenie postępowania konsolidacyjnego będzie odnosiła się do faktów, z których będzie można wywieść określoną ocenę prawną, będzie zobligowana do przedstawienia dodatkowych dowodów. Jeśli zaś z ustaleń poczynionych w trakcie przeprowadzania postępowania administracyjnego wynika, że decyzja Prezesa UKE może wyrzucić lub wywiera wpływ na stosunki handlowe między państwami członkowskimi, wówczas wykazywanie dodatkowej inicjatywy dowodowej w tym zakresie jest zbędne. Sąd Najwyższy nie dostrzega konieczności zmiany stanowiska wyrażonego w wyroku w sprawie III SK 57/12, tym samym uznaje iż brak jest podstaw do merytorycznego rozpoznania wniesionej przez Prezesa UKE skargi kasacyjnej.

Mając na względzie powyższe, Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji.